

Kristian Cordero

Communio Sanctorum

Kamatayan ni Fray Diego

Matapos nilang kainin ang utak ng estranghero, isinunod nila ang pinutol na dila na tatlong araw nilang pinausukan hanggang sa maging kakulay ito ng balat ng kalabaw. Nilagyan nila ng anghang.

Sa palibot ng amak, isinalaysay ng babaylan ang buhay ng mga sinaunang bayani at ang epiko kung paano nila natuklasan na nakakapagpaningas ng apoy ang kanilang dugo. Pinagpapasahan-pasahan ang lambanog.

Samantalang palutang-lutang sa karagatan ang katawan ng prayle na walang ulo: pinagpiyestahan ng mga isda na ayon sa alamat ay biglang tinubuan ng pakpak at tumulis ang mga ngipin at bibig, naging mga gulok.

Nilusob ng armadong isda ang piging ng mga hentil. Binigyang katarungan ng langit ang kamatayan ng ating kapatid. Ganito isinalaysay ng pari ang kadakilaan ng kasamahan at sabay-sabay nilang kinain ang katawan ng kanilang diyos.

Ang Bisyon ni Sor Purificacion sa Impiyerno

Nadama niya ang matinding init sa loob ng abito.
Dinadarang ang kaniyang buhok at nangangamoy ito—
Nang parang bigla siyang binuhusan ng malamig na tubig
na parang lasing na kailangang maimsawan at makabalik sa sarili.

Nakita niya ang isang gusgusing bata—Hindi ito anghel
na maaaring magdala ng balita ng pagdadalang-tao.
May batubalani itong hawak at iniabot sa kaniya—
Nagsalita ang bata: susi sa impiyerno.

Kinuha ito ng mongha at agad nabuksan ang impiyerno.
Sinalubong siya ng mabining liwanag at parang may pumana
sa kaniyang puso. Walang demonyo o kaluluwang
sinusunog—tanging mga busáy lamang na nagsisilbing lagusan.

Malakas ang ragasa ng tubig, simputi ng trahe de-boda
at parang mga bagong bigas na lumalabas sa molinuhan.
Pumasok siyang nakabuka ang kaniyang kamay—
binasâ siya ng kakaibang init at dalisay na pag-iisa.
Dito nag-iigib ng tigib na kalungkutan.

Eskapularyo

Laging ito ang natitira tuwing mag-aalis ako
ng damit at hubad na matutulog sa mga gabing
mas malamig pa ang sariling hininga
kaysa panahon na para bagang gusto kong
tuluyang pumasok na sa loob ng sariling katawan.

Minsan, tinanong ako ng huling nakasiping
kung anong kawing daw itong nakasabit sa leeg ko.
Hindi ko siya pinansin. Sa halip itinuro ko sa kaniya
ang balat sa aking hita at doon ko ipinahanap ang sagot
habang kagat ko ang dalawang piraso ng eskapularyo.

Matagal ko na rin itong tinangkang alisin,
ngunit kinasanayan ko na ang kawalang lasa
at ang maliit na timbang na naidudulot nito.
Maghihintay na lang uli ako ng makakasiping
na unang papansinin ang balat sa aking hita.
At hindi siya magtatanong ng kung ano-ano
dahil nababalisa ako sa mga mausisa. °
Kusa siyang maghahanap ng sagot
na parang marahang ahas na gagapang paakyat
upang buwagin ang tali ko sa leeg.

Maaaring magalit ako at bigla na lamang ipagtabuyan
ang katalik sa biglang pagkawala ng banal na hagkus
o baka muli akong makatulog sa gaan ng pakiramdam
nang walang mga alintana o alaala ng parusa
maliban sa tahimik na halik sa aking napapangas na noo.

Laberinto

Batid ng monghe ang pagdating ng ganoong panaginip.
Pumapasok siya sa isang silid na may samyo ng pandan.

Noong una, pakiwari niya'y isa itong molinuhan
ngunit walang butil ng palay o apa sa sahig.

Sa adobeng pader, nakasulat: Ibigay ang hilig.
Napapayuko ang monghe at isinisilid niya ang kaniyang

mga daliri sa malalim na bulsa. Mahahawakan
niya ang kaniyang ari na ngayon lamang niya nasasalat:

isang umbok na laman, bulbol na nalalagas
at ang buhol-buhol na rosaryo na ibinigay ng isang kasama.

May ilang halinghing na nanggagaling mula sa itaas.
Sinasambit ang isang berso mula sa sagradong libro

ngunit natutunaw ang bigkas ng bawat salita sa dulo.
Tumatagos sa isang siwang ang liwanag na tinatahak

ng mga papasok na anino. Kusang bumubukas ang pinto. *
Matagal niya itong tinitigan upang buuin ang anyo ng nasa labas.

Maraming ulo at nababakbak na pintura ang kanilang balat.
Isang hukbo na nasa akma ng pagsubo sa kaniyang buong pagkatao.

Magkakasabay itong susulong sa paglusob. Maninigas
ang kaniyang ari sa pag-abot nila: isang pamilyar na mukha.

Sa bahaging ito, nagigising siya upang patayin
ang bombilyang madalas na niyang maiwang bukas.

Relikwaryo

Malaon nang tinanggap ng mga mongha
na iniligaw na ng kamatayan ang kanilang kasama
pagkatapos na magkulong ito at latiguhin
ang kaniyang sarili dahil sa takot sa purgatoryo.

Kung kaya matapos ilibing nang limang taon
mulang ipinahukay ang bangkay.
Walang bahid ng pagkakabulok.
Iginalang ng mga uod ang kaniyang pagkabirhen.

Kinuha nila ang puso at inilagay sa relikwaryo.
Dumami ang dumayo sa kumbento.

Matapos mapatunayan ang kaniyang pagiging santa,
mulang ipinabuksan ang kabaong.
Nangangamoy insenso ang katawan;
may tila bukal na sumibol mula sa bibig ng bangkay
kaya kinuha nila ang kaniyang dila
at inilagay sa altar.

Makalipas ang limampung dekada
tuluyan nang humaba ang pila upang makita.*
ang dila ng mongha at bumaha ng piso sa kumbento
upang masilayan ang milagrosong puso.

Naging minahan ang kaniyang katawan
ng kabanalan, ng kabalbalan.

Jerusalem

Sasalubungin ako ng mga anghel na mistulang magkakamukha. Kung dahil sa labis na galak ng aking pagdating ay kaya nakabukadkad ang kanilang mga pakpak, na parang nakatirik na ari, hihingin kong itikom ang mga ito nang panandalian dahil sadyang hindi ko gusto ang balahibo.

Sa aking pagpasok, tatayo sila nang sabay-sabay at magsisibaba ang mga birhen na iisa ang tabas ng itim na buhok, kulay berde at asul ang mata, at sila'y aawit kasabay ang koro ng mga kerubim. Maghahalo-halo ang tunog ng gitara na ipinagbawal patunugin sa mga katedral, mga biyolin na yari sa bahay ng pagong, at isang di pangkaraniwang instrumento na wala pa sa mundo. Magpipiyesta ang langit sa aking pagdating.

Isang makasalanan. Sa piging paliligiran ako ng iba pang banal na sabik na marinig ang aking kuwento. Kung paano ko napagtagumpayan ang tukso ng puso, ang kapritso ng laman. Hindi sila maghihikab dahil sagrado ang hapag. Pipilitin nilang idilat ang kanilang mga bagot na mata sa pakikinig sa aking kuwento na parang pelikulang napanood na naming lahat sa mga lumang sinehan.

Wala sa kanilang tatayo at aalis bilang paggalang sa akin na bagong dating at kapag nasagad ko na ang alak sa kalis, ibibigay nila ang bago kong damit, na yari sa tae ng isang insektong mula sa isang lumubog na isla lamang makukuha. Bibihisan ako ng mga birhen sa itinakdang silid at sabik na titingnan nila kung may nadala akong bahagi ng aking katawan mula sa lupa. Maaaring mag-agawan sila ngunit mananaig ang puspos na pag-ibig at maghahawakan na lamang sila ng kanilang mga pisngi, buhok at suso sa aking harapan.

Aakayin nila akong palabas sa silid, samantalang magliligpit na ng aming pinagkainan ang ilang santa na panandaliang ititigil ang paglaro sa mga bagay na ginamit upang gawin silang mga martir: gulong, itak, isang maliit na tore. Mag-eensayo na muli ang koro, at ang mga anghel na sumalubong sa akin ay magsisimula nang maghabi ng mga bagong damit. Sabay-sabay silang magsasalita at atasan nila ako na pumunta sa bukana: Magbantay sa pagdating ng nobyo. Mula roon, makikita ko ang isang mahabang pila ng kawalang-hanggan

Katiyakan

Sa harap ko ngayon ay ang kulay asul na langit na maaaring kulay itim ngayon sa Maynila dahil sa nagbabadyang bagyo.

At malamang pula ito sa ibang bahagi ng mundo na umuusok pa rin ang huling bombang pinakawalan at ang yapak ng kombal na nag-iiwan ng parang kalansay ng isang suanoy na hayop.

Nakakatuwang isipin na ang katiyakan sa akin ngayon ay mistulang mga ulap na lamang na naghuhugis laruan, salamin, sugat o kaya'y mukha ng birhen— malamang sabihing isa itong aparisyon at naghahangad na ibaba ang tuwison sa kolehiyo.

Tiyak na mapapangiti tayo sa ganoong uri ng himala na hitik sa bayang nakikita o nagpapakita ang banal sa takong ng sirang sapatos sa kinakalawang na yero, sa sahig, sa isang tansan at maging sa tubig ng isang inidoro sa isang bahay-aliwan.

Maaaring hindi ito sang-ayunan ng pilosopong santo— itong kontradiksiyong nararanasan, sasabihin kong umuulan sa aking kanan, samantalang ang lupit ng sikat ng araw sa kaliwa. Himala na nga ba itong matatawag?

Hindi man malinaw sa akin kung ano ang katiyakan— Inaamin ko naman na tanging pananabik lamang ang katapat na gamot sa sugat na dala ng pagbabago sa mundo. Hinihintay ko pa rin ang paghahalo-halo ng pitong kulay sa bahaghari.